

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Cornelii Iansenii Episcopi Iprensis Avgvstinvs

In Qvo Genuina sententia S. Avgvstini de humanæ naturæ stantis, lapsæ,
puræ statu & viribus eruitur & explicatur

Jansenius, Cornelius

Lovanii, 1640

21. Diruitur fundamentum Scholasticorum ex absoluto Dei dominio super
creaturam petitem.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13673

cap. 11.

lib. 1. r. 1. 2.

lib. 1. r. 1. 2.

supplicia. Nam ut supra sæpè vidimus, ex solis hujusmodi miseris Iulianus atque Pelagianos ad confitentiam vel iustitiam Dei, vel peccatum originale compellit. Et nonnullis interpositis iterum: *Contra quos mea dirigebatur intentio, sic mihi visi sunt refellendi, ut si vera esset peccati originalis in parvulis, quod veritas habet, siue non esset, quod nonnulli errantes opinantur, nullo modo tamen, quam Manichæorum error probent, duarum naturarum boni scilicet & mali permixta crederetur. Hanc ipsam igitur solutionem respiciunt in eodem eo loco ex libro retractionum primo, qui nobis obicitur: Cum enim dixisset: Quamvis ignorantia & difficultas etiam si essent hominis primæ naturæ, nec sic est ad idem sed laudandus esset, sicut in eodem tertio libro si putavimus, statim ad id quæstionem datæ solutionis indicant. Quæ de præterea contra Manichæos habenda est, quæ ut a scripturæ sanctæ veteris testimoniis, in quibus originale peccatum narratur deo. Contra Pelagianos autem hoc defendendum est quod utraque scripturæ commendat, quam se recipere præsententur.*

Ex his perspicuum est Augustinum refellisse Manichæos, ex hypothese ad hominem, eaque falsâ & impossibili, sed quæ sufficeret ad eorum infamias revincendas. Sic enim ex hujusmodi falsa hypothese refutavit etiam Pelagianos, sicut in eodè libro de perseverantia ipsemet commemorat. Sicut autem mox inquit, *ut ostenderem gratiam Dei non secundum merita nostra dari, secundum utrumque, sensum hoc defendere malui, & secundum nostram scilicet, qui obstrictos arguendi peccato parvulos dicimus, & secundum Pelagianorum, qui originale negant esse peccatum, nec tamen adeo mihi est ambigendum, habere parvulos quod eis dicitur qui salvum facit populum suum a peccatis eorum: ita & in tertio libro de libero arbitrio secundum utrumque sensum refutavi Manichæos, siue supplicia, siue primordia sine ignorantia & difficultate sine quibus nullus hominum nascitur, & tamen unum horum teneo.* Hæc contentem personæ Augustinum, quod ex falsa hypothese Manichæos confutaverit, quam alius plurimis locis, sicut supra tam sæpè vidimus, in modo falsam, sed etiam impossibilem professus est, quatenus toties instantè docuit, divinæ justitiæ esse contrarium id quod Iulianus, totaque hæresis Pelagiana statuebat, gravissimo videlicet miseriarum jago parvulos sine ullo peccati merito, velut in puræ naturæ statu premi. Nihil enim vetat verum ex falso etiam & impossibili trahere. Impossibilis enim

^A hypothesis est ut peccator in peccato suo rectè defendatur: Et tamen inde verum sequitur, Deum esse laudandum juxta illud Augustini contra Manichæos: *Restat ut propria voluntate peccetur, quod si tribuere volueris conditori peccatorem purgabis, qui nihil præter sui conditoris iustitiam commisit. Qui si rectè defenditur, non peccavit. Non est ergo quod tribuas conditori.* Hypothesis impossibilis est ut diabolus homines creaverit: ex qua tamen rectè sequitur sicut Iulianus inferebat, quod nulla sua culpa mali essent homines, & ideo iam nec mali essent. Et illo argumento convincit solitos à Catholicis Manichæos testis Augustinus est; *solemus & nos adversus Manichæos ista dicere. Hypothesis itaque similiter impossibilis est, ut ignorantia & mala libidinum diversarum desideria sint naturalia, & homini à Deo coadi ore primitus data.* Ex qua tamen rectè sequitur, eis licitè posse consentiri, fatente Augustino cum dicit: *Bonum esse quod naturaliter libet: Naturam bonam non posse desiderare quod malum est: non esse negandum bonæ, aliquid bonum.* Ex qua rectè consequenter sequitur, quicquid ex illa ignorantia ac desiderijs naturalibus appetitur, sine ullo peccato in pura natura posse perpetrari fatente eodem Augustino: *Nam si non est ista præna hominis sed natura, nulla ista peccata sunt. Si enim non receditur ab eo modo quo naturaliter factus est, ita ut melius esse non possit ea quæ debet facit, cum hæc facit.* Neminem enim melius esse posse, vel neminem ignorantia aut concupiscentia, aut molestijs penalis bene uti sine gratia, quæ puræ naturæ statum prorsus deficit, in Augustinum principium est, ut & supra diximus, & infra fortè iterum dicturi sumus. Ex qua denique hypothese similiter rectè sequitur, Deum in istis naturæ primordiis adhuc esse laudandum; Dei naturam non esse mixtam cum gente tenebrarum, Deum à creatura sic condita peccatis esse remotissimum, quæ Augustinus contra Manichæos in ista suppositione spectabat. Si enim tunc in illa hypothese peccat creatura laudemus Creatorem quia non peccat nisi dum ab instituto sui Creatoris abscedit: si verò non peccat, laudemus Creatorem quia nihil præter Creatoris instituta committit, sed utrum talis hypothesis ex alijs capitibus, siue divinæ justitiæ, siue providentiæ, siue alijs sit possibilis an impossibilis alia quæstio est: quæ contra Pelagianos illam tanquam veram arripientes postea liquidissime ab Augustino sicut explicuimus certissimeque definita est.

lib. 3. de lib. arb. cap. 1.

lib. 3. cons. 1. cap. 12.

lib. 5. cons. 1. cap. 7.

lib. 5. de lib. arb. cap. 18.

CAPVTV XXI.

Diruitur fundamentum Scholasticorum ex absoluto Dei dominio super creaturam petitur.

Sed Scholasticos potissimum transver-
 sos egit illa dominij supremi conside-
 ratio, quo Deus tanquam creator, Do-
 minus est absolutus hominum to-
 tiusque creaturæ: ex quo colligunt eum de
 hominibus & Angelis, tanquam de re sua li-

^Aberriè disponere posse, eosque sine ulla cul-
 pa & iniustitia malis afficere, affligere, cru-
 ciare, damnare. Sed respondeo consecutio-
 nem esse fallacem. Ius enim creationis efficit
 ut creatura quæcumque rationalis sit atque di-
 catur esse Dei, esse in dominio ejus, jurisdic-
 tione

IN W...

Etione atque potestate. Ex quo nascitur ut ei non solum possit benefacere, quod cuilibet in exteros licet, sed etiam legibus suis ac præceptis regere, beneficientem remunerare, peccantem coercere, iustisque supplicijs recto ordine, sine ulla sua iniquitate punire. Quæ quidem talia sunt, ut si Deum quantumcumque magnæ deitatis, & potestatis, & maiestatis ac dominationis esse fingetemus, hoc ipso tamen quo non esset Creator ac Dominus creaturæ rationalis nunquam eorum quæ diximus quicquam in eam exercere jure sineretur. Injustum est enim in alienos jus vindicandi sumere. Itaque Augustinus probaturus nos à Deo conditos esse, hoc quoque, inquit, non alunde video esse manifestum, nisi quod iam constat Deum vindicare peccata. Siquidem ab illo est omnis iustitia. Non enim ut alicuius est bonitatis alienis præstare beneficia, ita iustitia vindicare in alienos. Unde manifestum est ad eum nos pertinere, qui non solum in nos benignissimus in præstando, sed etiam iustissimus in vindicando est. Ex quo capite non semel redarguit eos Augustinus, qui in non sibi subiectos, jus vindicandi aut delicta puniendi arripere voluerunt. Nam de Moyse homicidio, Consultà illà aeternà lege, reperiri non debuisse hominem ab illo, qui nullam ordinatam potestatem gerebat, quamvis iniuriosum & improbum occidi. Quam regulam & ad Petri facinus Malchi auriculam præcedentis extendit. Omnis enim punitio, vindicatio, correctio violenta peccatorum, qui nullà nobis lege subduntur, hoc ipso merito tanquam in iusta lege reprehenditur: Culpantur enim, ut Augustinus, etiam illi qui prohibent à malo, si modum peccati modus coercionis excedat. Item iure culpantur qui turbide atque inordinatè in eos coercendos insilunt, qui nullà sibi lege subiecti sunt. Quamobrem cives suos Hypponenses pro concione duos modos coercendi peccata docens, Quibus, inquit, potestis suadere, & in quos potestatem habetis, severitatem adhibere. Ex illo igitur absoluto dominio Dei recessivè colligas Deum creaturis rationalibus omnibus posse non modo præstare beneficium, sed etiam pro peccatis inferre supplicium: sine ulla verò culpa quibusvis afflictionibus posse cruciari nullo pacto. Dominium enim dat potestatem Domino utendi rebus suis in quemvis ulum lege non vetitum. Lex autem ipsius Dei non positivà voluntate sed aeternà legis veritate sancita, nullo pacto finit, ut creaturam sine ulla culpa faciat miseram; hoc enim non est Domini sed tyranni non Creatoris sed perditoris, non æquitatis sed crudelitatis. Ex quo fit ut hoc tam impossibile sit quam Deum non esse Deum, quamvis enim quarumlibet miserarum afflictio non superet potestatem Dei, nec excedat dominium ejus, posset enim certis in circumstantijs, quæ accidere possunt, quibuslibet afflictionibus quamlibet creaturam rationalem premere; æquitas tamen incorrupta iudicis cohibet potestatem Domini. Et quid æquitas, quid veritas, quid iustitia est, nisi Deus? Non enim, ut optimè dixit August. tibi fingere

A debes Deum quasi idolum vel quasi hominem qui volaticà cogitatione, quicquid spectatà nuda potestate posse fingitur, hoc etiam subinde velle posse cogitur; vel quasi hominem quantumcumque iustum, sed sicut ipsam inflexibilem regulam æquitatis. Nunquam autem in aeternum æquum aut iustum, hoc est æquitas aut iustitia esse potest, ut innocens creatura rationalis sine ulla culpa damnetur, ideoque nec in aeternum voluntas Dei, hoc est, voluntas ipsius iustitiæ hoc expetere aut facere potest: Nihil enim, ut bene Augustinus, dicimus esse iustitiam nisi æquitatem; æquitas autem ab æqualitate quidam videtur appellata. Sed qua in hac virtute, iustitiæ, æquitas nisi ut sua cuique tribuantur? Vbi autem, quomodo, quando deberi poterit miseria innocenti, qualiscunque quantacunque dominatoris potestate fingatur infligi? Cùm lex aeterna sit, quod sapè cum Augustino monere cogimur, qua iustam est ut omnia sint ordinatissima? Nec in aeternum ulla vis, ullus casus, ulla rerum labes effecerit, ut iustam non sit omnia esse ordinatissima? Cùm nulla quamvis delira cogitatio sibi persuadere queat ordinatissimum esse ut boni, hoc est, ut innocentes sine ulla culpa miseri fiant? Cùm Augustinus è contrario clamat, quid illa lex qua summa ratio nominatur cui semper obtemperandum est, per quam mali miseriam boni autem beatam vitam merentur. Potestine cupiam intelligenti non incommutabilis aeternaq; videri? An potest aliquando iniustum esse ut mali miseri, boni autem beati sint? Quo si sempiternà iustitiæ lege boni beatam vitam merentur, quæcunque illa beatitudo sit, si eadem iustitiæ lege iustum est, ut beati sint, impossibile est iustum esse ut sint miseri, multoque impossibilis ut ipsa lex iustitiæ eos miseros faciat vel miseros esse patiantur.

Hoc enim fallit ratiocinantes quod creaturam tantummodo creaturam, Deumque tantum Dominum cogitant. Nam illam quoque rationalem, Deumque iustum esse memisse decet. Hoc ipso quippe quo rationalis creatura est, cum summa ratione quæ est ipsa lex iustitiæ, ordinem peculiaritatemque ceteras omnes creaturas deficit, intimamque & quasi essentialem conjunctionem habet; ratione cuius fit, ut præter providentiam illam ceteris communem creaturis, qua conservantur, mutantur, intereunt, prout ordini universalitatis expedit, longè sublimiori providentiæ administratione gubernetur, per præcepta atque consilia, non positivà tantum sed aeterna quoque medullitis visceribus impressa creature, per compensationes præmiorum atque poenarum. Quod providentiæ genus non ordinatione positivà divinæ voluntatis assumptum est, sed ex aeternæ legis fonte attenda natura talis creaturæ proficiscitur. Natura enim ipsius est ipsi veritate atque iustitiæ, ipsamque aeternam legem mentis acie conspiceret, ut quid iustum, quid iniustum sit in ipsis divini secreti regulis legat. Hoc ipso igitur quo Deus aeternam creaturam condidit, eam per eisdem iustitiæ

Lib. 2. de
lib. 2. de

Lib. 22. con-
tra Faust.
cap. 70.

Lib. de mi-
sera Faust.
cap. 70.

Serm. 111. de
diversis. 21.

Serm. 17. de
prob. & post.

nitia suæ regulas quas intuetur, administrare debet, nec aliter, nisi seipsum violando potest.

Illæ namque in perpetuum clamant, verum ordinatum que gubernandæ creaturæ rationalis modum non esse alium, quàm ut illa que impressas conspectasque iustitiæ regulas contemnit aut diligit, ex ipsdẽ iustitiæ regulis misera aut beata fiat. Cùm enim ipse sit iustitia, in quo tandem iustitiam exhibebit aut monstrabit, nisi rationalem gubernando creaturam, nec enim erga seipsum vel creaturam irrationalem iustitia locum habet, quam propterea sine ulla culpa quibuslibet malis affligere potest. Vt enim culpa ita & misericordia & beatitudinis incapax est. Vidit hæc Augustinus, & notavit quando scrutatus causas miseræ parvulorum si sine peccato suo tanta patienter: Nunguidnam sicut illa animalia irrationabilia recte dicimus in usus divini naturis excellentibus esse vitiosos, sicut aperissime in Evangelio videmus porcos ad usum dejectatum concussos esse demonibus, hoc & de homine recte possumus dicere? Anima est rationalis in illis membris quæ tantis afflictionibus pœna luit. Deus bonus est, Deus iustus est, Deus omnipotens est; hoc divinitate omnino demeritis est. Tantum ergo malorum causa iusta dicatur. Quasi aperissime diceret; non potest sine Dei iustitia vel impotentia rationalis anima sine peccato tor afflictionibus quas videmus pœnas luerè.

Hic ergo æternæ & immutabilis legis ordo vera radix est, illius ineffabilis æquitatis, quæ per assiduam distributionem præmiorum atque pœnarum in administratione creaturæ rationalis apparet. Nam omnes actus eius tam indivulsè sequitur divina iustitia, ut nec unus quidem quantumcumque exiguus aut momentaneus, inveniri possit cui non confestim, quod meretur illa retribuatur, ut quia lex æterna clamat iustum esse ut omnia sint ordinatissima, nihil inordinatum vel ad momentum in administrationem universitatis & creaturæ rationalis incurrat. Nam inde sunt illa in scriptis Augustini frequentissima: Nihil sit visibiliter & sensibiliter quod non de interiori invisibili atque intelligibili aula summi Imperatoris aut iubeatur aut permittatur secundum inestimabilem iustitiam præmiorum atque pœnarum, gratiarum & retributionum, in ipsa totius creaturæ amplissima quadam immensaque republica. Et in libro octoginta trium

A Præmijs & supplicijs universa creatura quam Deus à se conditam regit, mirificis & paucis cognita pulchritudine decoratur. Et in libro de quantitate animæ: Deus summus & verus lege inviolabili & incorrupta, qua omne quod condidit regit, subiecit anima corpus, animam sibi, & sic omnia sibi, neque in ullo actu eandem deserit, sive pœna sive præmio. Id enim iudicavit esse pulcherrimum, ut esset quicquid est, quomodo est; & ita naturæ gradibus ornaretur, ut considerantem universitatem, nulla offenderet ex ulla parte deformitas: omnisque anima pœna, & omne præmium conferret semper aliquid proportioni iustæ pulchritudinis dispositionisque rerum omnium. Et in libris de libero arbitrio: Nullo temporis intervallo ista dividuntur, ut quasi alio tempore non faciat anima quod debet, & alio patitur quod non debet, ne vel puncto temporis universalis pulchritudo turpetur, ut sit in ea peccati dedecus sine decore vindicæ. Hanc ineffabilem & immobilem pulchritudinem administrationis universi ex æternæ legis ordine profluentem non attendunt neque considerant uti decet, qui in sola divina potestate languentes & hærentes, turpissimas illas labeas in eius providentiam cadere posse somniant, ut vel peccati dedecus sine decore vindicæ sit, vel impios beatos, vel innocentes miseros esse posse, vel (quod Augustinus inordinatissimum, absurdissimum, & à iustitia Dei penitus alienum, & blasphemum vocat) ut beatos omnes nemine excepto ad æternas pœnas inferni solâ Dei voluntate deturbari posse delirent. Contra huiusmodi mentis aberrationes, solus ille luculentissimus Scripturæ locus, leviter supra strictus, satis esse potest, quem omnis Augustini doctrina velut æternæ legis oraculum non positivæ liberæque voluntatis decretum explicat & supponit: Cùm ergo sis iustus, iuste omnia disponis.

C Sed Deus absolutus omnium Dominus est iniquus, illimitatè proinde potestatis, ut creaturas affligat & condemnet, sicut visum fuerit. Respondet tibi pro Deo sapiens: Ipsum quoque qui non debet puniri, condemnare. exterum assimas à tua virtute, Græcè ἀλλοτριον τῆς σῆς δυνάμεως, alienum à tua potestate. Et quasi Spiritu sancto inspiratus, argumentum Scholasticorum prævidisset, tyrannidis illius labem etiam ratione, à Deo submovens, virtus, ἰχθὺς fortitudo enim tua iustitiæ initium est, quasi diceret, cùm in alijs fortitudo sit lex iustitiæ. hæc est, initium iniustitiæ, ut quicquid possit etiam continuo iustum putent: in te vice versâ potestas maxima est initium & principium iustitiæ, nihil omnino erga ullam creaturam rationalem exequens, quod non iustitia tua ineffabiliter imperet ac moderetur. Alij virtutem seu dominij sui potestatem in innocentes ostentare solent, tu in impios, incredulos tuæ potestatis tibi que contumaces, Virtutem ἰχθὺν enim ostendis tu, qui non credideris esse in virtute divinos consummatus, & horum qui te nesciunt audaciam erraducis. Alij præ magnitudine potestatis impotentes animo fiunt, ut non dominantes potestati suæ iniqua iudicent atque faciant: Tu autem dominator virtutis ἰχθὺς roboris tui,

Aug. de civ. dei. lib. 11. cap. 26.

lib. 1. de civ. dei. cap. 14.

lib. 1. de civ. dei. cap. 27.

lib. 1. ad simplicianum. cap. 7. psal. 7.

lib. de quantitate animæ. 26.

lib. 3. de lib. arb. c. 15.

Sep. 12. v. 15.

Vers. 16.

Vers. 17.

Vers. 18.

cum tranquillitate & iuxta æquitatem iustas, & cum magna reverentia disponit nos. Subest enim tibi cum vultus posse. Iudicet quæso Lector utri potius credendum sit, an ei qui dicit Deum æstimare, quod condemnate iustum sit exterum & alienum à sua potestate, an eis qui dicunt, esse potestati ejus congruum, ut iusti omnes ad æterna supplicia deturbentur? An ei qui proficitur fortitudinem Dei esse initium iustitiæ, an illis qui contra clamant fortitudinem ejus initium esse posse tam enormis injustitiæ?

Quod si Scriptura sobriè considerata, si ratio perspicua, si lex æterna, si S. Augustini doctrina constantissima, per quem Ecclesia de hæresi Pelagiana, & commentitia puræ naturæ machina triumphavit, aperte proficitur iustorum damnationem ad æternas penas injustam planè tyrannidem Deo, indignam esse crudelitatem, profecto non minus perspicue probant Deum quantumvis absolute potestatis, vitæque & mortis dominus sit creatura rationalis, nullam omnino penam quantumvis exiguam sine injuria inferre posse innocenti. Non enim damnatio iusti repugnat Deo, quia damnatio est, sed quia est innocentis afflictio. Innocenti enim nihil omnino debetur mali. Quo fit, ut non minus exigua, quam magna pena repugnet innocentie ideoque iustitiæ. Cum enim iustitia sit æquitas seu æqualitas, manifeste inæqualitatem & per hoc iniquitatem efficit, si aliquid inferatur

A mali cui nihil inferri debet. Et hæc est causa cur Augustinus, non minus levissimas, quam gravissimas penas innocentibus infligendas à Divina potestate & æquitate submovet. Cujus veritatis hic illic inter cetera, prout locus talit, testimonia non pauca dedimus. Ut illud contra Iulianum: *Porro autem si quod huic sufficit causa, parvum saltem poenam fatemini esse, ut & o. obsequi aperte qualescunq; oculos, & videte qua iustitia infligenda sit parvulo, quem clausis oculis originali obnoxium negatis peccato? Hoc est, quem in puris naturalibus natum constituitis. Et illud generale contra eundem: Propter quid ergo affligitur parvulus nullum habens omnino peccatum? An omnipotens & iustus Deus, injustas penas à tot innocentibus prohibere non potuit? Et illud generalissimum: Neminem singulis quid perperit, quod non meretur. Nam si quemadmodum hæresis Pelagiana staret, parvuli in pura natura nati nullo peccato tenerentur obnoxii, nulli quoque, ut sibi disertissime dicit, parvuli obnoxii, nihil mali vel in corpore, vel in anima, sub tanta iusti Dei potestate patierentur. Nimirum impossibilitas damnationis innocentium ad æternas penas & ad quoscunque etiam levissimæ afflictionis cruciatus ex eadem illa radice proficiscitur, quam in ipso Deo quantumvis absolute domino vitæque & mortis autore sexcentes tangit Augustinus: *Ira quippe, hoc est punitio, cruciatus, afflictio, malum, miseria, non reddatur nisi debita, ne sit iniquitas apud Deum.**

CAPUT XXII.

Solvitur difficultas ex Bulla duorum Pontificum.

SVPEREST objectio quæ ex Bulla duorum Pontificum sumitur. Nam ibi damnatur iste articulus, *Deus non protulisset talem ab initio creare hominem qualis nunc nascitur.* Nunc autem nascitur cum ignorantia, concupiscentia, mortis & omnium earum quas experimur miseriarum necessitate; ergo ab initio nullo peccato præcedente talem Deus creare potuisset. Non igitur hoc repugnat iustitiæ Dei.

Respondetur, tota vis hujus argumenti ex Apostolica Sedis autoritate peritur, quæ Catholicis omnibus tanquam obedientiæ filijs veneranda est. Sicut ergo ipsi nobis verendum putant; ne doctrinam istam velut Augustini asserendo, in duorum Pontificum decretum ipse impetisse videatur; ita multo magis adversus ipsi formidandum est, necam negando, Sedem Apostolicam longè presentius & periculosius in septem Pontificibus lædant. Nam postquam Sedes Apostolica per novem partim doctissimos, partim sanctissimos Pontifices suos, Innocentium, Zozy mum, Bonifacium, Sixtum, Celestinum, Leonem, Gelasium, Hormisdam, Joannem II. divi Augustini tanquam magistri optimi cælestem doctrinam

A nam adversus Pelagianam hæresim imploravit, probavit, laudavit, & ita suam fecit, ut de fide fluctuantes ad eius scripta mitteret, ex quibus discerent quid Cat olica sequatur & assereret Ecclesia. Et eius doctrinam secundum prædecessorum Pontificum statuta, Romanam Ecclesiam sequi & probare profi eretur, profi ænetas est, totius doctrinæ contra Pelagianos exarate bases in contrariam revocare. Hoc enim nihil est aliud quam Pelagianos cineres suscitare redivivos, Ecclesie victoriam redarguere, tot sanctos Pontifices temerariè credulitatis & ignorantie condemnare, fidem denique ipsam ejus eruditione stabilitam, novitate concutere. Quid enim universa sancti Doctoris volumina spirant vehementius, quid sapius, quid densius, quid securius, quam Pelagianam hæresim, dum parvulos sine virtute & vitio cum tota mortis miseriarum necessitate in statu puræ nature conditos comminiscitur, injustum vel impotentem facere Deum? Quid inculcant acrius, quid majori autoritate frequentius repetunt, quam pudendam concupiscentiam ex Apostolica doctrina esse malam, nihil aliud suscitantem nisi peccandi desideria, Deumque ejus autorem, quemadmodum